

Много отъ работитѣ на Ив. Вазовъ ще останатъ като безсмъртенъ паметникъ за дълги години, но най-много ще се прѣпечатватъ, четатъ и пѣятъ неговитѣ пѣсни и разкази за живота на старитѣ българи и за борбата на нашитѣ революционери и дѣйци: Раковски, Ботевъ, Левски, Бенковски, Воловъ, Караджата, Хаджи Димитъръ и др., отдали цѣлия свой животъ за свободата на своитѣ братя българи и умрѣли съ послѣднитѣ думи на уста: „Свобода и правда човѣшка!“

Нѣма да бждатъ забравени и всичкитѣ му пѣсни, които сж написани не само съ мастило, но и съ горещи искрени сълзи за „сиромашкитѣ дѣца, които треперятъ и съ не весели лица ходятъ хлѣбецъ да намѣрятъ“ по чуждитѣ врати, или прѣзъ най-лютитѣ зимни дни:

„Блѣдни, голи, въ тъменъ кжтъ,

„Тръпнатъ, охкатъ и мълчатъ,

или пкъъ плачатъ и вискатъ:

«Мамо, хлѣбъ, огънь!» . . .

Ив. Вазовъ е роденъ въ 1850 год. въ гр. Сопотъ. Той е почналъ да пише още прѣди освобождението ние отъ турцитѣ.

Малката «Дѣтска Радость» поздравява поета за неговитѣ стихове и разкази, въ които той пѣе за правда, истина и честность и въ които разказва за . . . „честния работникъ, съсъ здравитѣ ржцѣ, и за сжщия благородникъ съ изгорѣлото лице“.

